

ליקוטים וסיפורים נפלאים - וירא

"וירא אליו ה' באלוני ממרא" (יה, א)

"הוא שנתן עצה על המילה לפיכך נגלה אליו בחלקו" (ב"ר). שואל ה'כתב סופר': "הייתכן שצדיק יסוד עולם כאברהם אבינו ייטול עצה מעובד אלילים כממרא אם וכיצד עליו לקיים את צו ה', ואם יאמר לו שאין לקיים את מצות הבורא, כלום יעלה על הדעת שאברהם אבינו ישמע לעצתו ולא יקיים את מצות השי"ת?"

אומר ה'כתב סופר': אברהם ביקש להגדיל ולהאדיר את ערך ניסיון המילה וגמר אומר בלבו שגם אם יעצו לו ידידיו שלא למול הוא יתעלם מדבריהם וימלא בשמחה את מצות ה' ואז תהיה המצוה גדולה וחשובה יותר. כך פנה אברהם לשלושת ידידיו, ענר אשכול וממרא, שיביעו את דעתם על קיום המילה. שניים מידידיו, ענר ואשכול, יעצו לו שלא למול. אולם אברהם התעלם מעצת רוב ידידיו ושמע לדבר ה' ובכך העלה את ניסיון המילה למדרגה גבוהה ביותר. (בני ציון)

"וירא אליו ה' באלוני ממרא" (יה, א)

"לבקר את החולה" (רש"י). אחד המלמדים בת"ת עץ חיים (בדור הקודם) סיפר: "בננו חלה קשות. לילה אחרי לילה היינו מרותקים ליד מיטת חוליו עד אחר חצות. הדבר השפיע עלינו קשות הן מבחינה נפשית והן מבחינה גופנית.

"לילה אחד, הופיע אצלנו הצדיק רבי אריה לוי זצ"ל בליווי רעייתו ואמר לנו: "לכו לישון ואנחנו נשהה בבית החולים עם בנכם". כמוכן שסירבנו לכך.

או-אז הוסיף רבי אריה ואמר לנו: "עליכם להבין, יש לי דברים חשובים ודחופים שאני חייב לשוחח על כך עם רעייתי, אולם איני יכול לעשות זאת בביתנו מאחר וילדינו הקטנים מצויים בחדרנו (הייתה להם דירת חדר 1 ואיננו רוצים שהם יאזינו למה שאנו מדברים, לכן אנו מעדיפים להיות פה עם בנכם ולשוחח" ... (צדיק יסוד עולם)

נשאל הגאון רבי חיים קנייבסקי שליט"א: האם מותר לעזוב חולה (בתורנות של שמירה) בזמן שהוא ישן כדי ליזכות בתפלת עמידה בצניבור? השיב רבי חיים בסיפור מעשה שהיה: "בתו של החפץ חיים סיפרה לאמי ע"ה, כי כשהיה אביה זקן וחולה בסוף ימיו, נערכה תורנות בין בחורי הישיבה לשהות עמו ולדאוג לכל צרכיו.

פעם אחת התעורר החפץ חיים משנתו וגילה כי כל הבחורים שהיו עמו נעלמו. כששאל היכן היו, ענו לו שהם הלכו להתפלל מנחה בצניבור. נענה החפץ חיים ואמר: "יש כאן יהודי זקן וחולה ומשאירים אותו כך? מצוות הם מחפשים?!"

"אל נא תעבור מעל

עבדך" (יה, ג)

"גדולה הכנסת אורחים מהקבלת פני השכינה" (שבת קכז).

אם כה גדולה מצווה זו, שאלו לרבי חיים מגריצה, מדוע לא צייתה התורה על מצוות הכנסת אורחים? והשיב שאילו הייתה מצווה זו תלויה ב"מצוות עשה" היו אנשים מסוגלים לסחוב אורחים בעל כרחם, להאכיל אותם בעל כרחם, ולשלח אותם בעל כרחם - כדי שיוכלו לקיים מצווה נוספת ולהכניס את האורח הבא...

"ויאמר אדני אם נא מצאתי חן בעיניך אל נא

תעבור" (יה, ג)

"מכאן שגדולה הכנסת אורחים יותר מקבלת פני השכינה" (שבת קכז).

על גודל מסירותו של מרן החזו"א זצ"ל לקיים מצות הכנסת אורחים, סיפר הגה"צ ר' חיים ברים זצ"ל, שערב אחד התעכב בביתו של מרן החזו"א זצ"ל, עד שכבר לא היו אמצעי תחבורה לירושלים, לא הייתה לו ברירה אלא להישאר ולישון בב"ב. קם מרן החזו"א ובעזרת גיסו הגדול מרן הסטייפלער זצ"ל ואשתו, שהיו בבית, החל טורח ומתאמץ בהכנת מקום לינה בעבורו. מרן החזו"א לא נח עד שמיטה הייתה מוכנה ומוצעת כראוי, תוך כדי שהכין לו קערה וספל לנטילת ידיים.

ר' חיים ברים חש אי נעימות גדולה לנוכח הטרחה סביבו, אבל כשהציע למרן שהוא יכין בעצמו את המקום ללון, הישיר אליו החזו"א מבט ואמר לו: "וכי מאימתי יכול האתרוג להביע דעות כלפי בעליו היאך וכיצד להשתמש בו? מצוות הכנסת אורחים היא, ובמצווה אין הנחות". (הרב אהרן כהן)

"והשענו תחת העץ" (יה, ד)

בשבת פרשת וירא נכנס אחד הנכדים לבקר את הסבא הגדול, מרן הגרי"ז סולובייצ'יק זצוק"ל. ביקש הסבא מהילד שיביא ראייה מן הפרשה שהמלאכים ביקרו אצל אברהם בחג הפסח. השיב הילד: אברהם ביקש מהם "והשענו תחת העץ" - הרי לך מצוות הסיבה... שוב התבקש הילד: וכעת תפריך את הראיה! השיב הילד: הרי כתוב שהם ביקרו אצלו "כחום היום" - ודין הסיבה הוא רק בלילה... (עובדות והנהגות לבית בריסק)

"ואל הבקר רץ אברהם ויקח בן בקר רך וטוב

ויתן אל הנער וימהר לעשות אותו" (יה, ז)

וברש"י, "הנער זה ישמעאל ונתן לו כדי לחנכו במצוות". ולכאורה צריך ביאור, מדוע 'ואל הבקר רץ אברהם' בעצמו ולא שלח את ישמעאל שיביא את הבקר - כדי לחנכו למצוות.

אלא בעצם דבר זה ש'אל הבקר רץ', בהא גופא חניכו במצוות, כאשר הבן רואה את אביו רץ לדבר מצווה בהתלהבות ותביבות למצווה, נכנסים בו רגשות הקודש, ואף הבן ינהג כמעשה אביו.

לעי"נ הרה"צ

פנחס בן ר' בנימין בינוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

ליקוטים וסיפורים נפלאים - וירא

הספיק הגנב להרחיק לכת, רוץ תפוס אותו ואני אשמור על חמורך", וכך היה. רץ יוסף לחפש את הגנב ולהשיב את האבידה, אך לא מצא לא את השומר ולא את החמור.

בכבודות המשיך יוסף, אך הפעם קשה היתה הדרך מבתחילה, החום היה כבד והשמש קפחה. בלית ברירה נאלץ לשרך את רגליו לעבר עירו. בדרכו ראה יוסף באר מים והחליט לעצור ככל העוברים והשבים להתרענן לצידה, והנה, לצידו רואה הוא אדם בוכה, שאל אותו יוסף: "מה לך, מדוע אתה בוכה?" סיפר הלה שהתכופף לבאר להרוות את צימאווו וצרוור כספו נשר מחיקו למעמקי המים. "יום פגעים הוא, גם לי נגנבו היום עז וחמור", אמר יוסף. השיב האדם: "עז וחמור? הבלים! תוציא לי את ארנקי מהבור ואתן לך בשכרך דמי עז וחמור גם יחד", התקווה החלה לפעם ביוסף מיודענו במהירות, הוא פשט את בגדיו ונכנס לבאר אך חיפשו לא העלה דבר וכשיצא לא מצא לא את האדם ולא את בגדיו...

יוסף היה שאנו. אם היה מעיף מבט מדי פעם לראות אם העז אחריו, היה חוזר מכבר לביתו שמח וטוב לב, אך הואיל וסמך על הפעמון ולא חשד באפשרות גניבה הפסיד את כל אשר לו. כך חלילה עלול לקרות בחינוך ילדינו, הורים רבים כביכול "רוכבים על חמורם", עסוקים הם בענייני עבודה, בענייני הבית וכו' ושאננים למה שקורה עם ילדיהם, רגועים הם מקול הפעמונים שברקע ולא חושבים שמהו רע עלול להתרחש, הרי הם "שומעים את הפעמונים" - זה בסדר, הילדים הולכים בעקבותינו, אך בינתיים עלול לבוא מישהו ולהדיחם, חבר רע, אמצעי אלקטרוניקה למיניהם, צלצולים ופעמונים וכלים מכלים שונים המתחדשים ומחליפים צורה חדשים לבקרים... הם שאננים עד שמישהו מסב את תשומת לבם. ולא אחת שבים הורים בלא העז ובלא החמור, חפויי בושה נוראה על שאננותם. וחוסר תשומת לבם, על הביטחון ש"הפעמונים מצלצלים אחריהם" אף בלי מבט לאחור על מנת לבדוק אם נכון הדבר. (אמונה שלמה)

"כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה'" (יח, ט)

נאמר כאן אחריו להורות לנו שלא רק כשהאב נמצא ישמרו הבנים את דרך ה', אלא אפילו אחריו תישאר השפעתו והבנים ילכו בדרך שהורה להם אביהם. וכך פירש כ"ק מרן מהר"י ז"ע מבעלזא את הכתוב 'ולמדתם אותם את בניכם לדבר בם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך' (דברים יא, יט), כי חינוכם של הבנים חייב להיות בצורה יסודית, עד כדי כך שגם כאשר האב יהיה בלכתו בדרך ידברו הבנים בדברי תורה ולא רק כשהוא נמצא אתם יחד בביתו.

"ויגש אברהם" (יח, כג)

"מצינו הגשה למלחמה... והגשה לתפילה" (רש"י) יש שכתבו לרמז בדברי רש"י, מה שהסמיכו שתי הגשות אלו, ללמדך, כמו שחייל במלחמה בשעה שמושך בקשתו או אווז

ויש שביארו, כי זה גופא היה 'לחנכו מצוות' שבחור צעיר איננו מסתובב ברחובה של עיר... (באר הפרשה)

"ויאמרו אליו איה שרה אשתך ויאמר הנה באוהל" (יח, ט)

וברש"י: "הנה באוהל - צנועה היא". שואל ה"פרדס יוסף", מה הראיה מכך ששרה באוהל שהיא צנועה, והרי באותו יום הוציא השי"ת חמה מנרתיקה, אף אחד לא הולך ברחוב. וכי אפשר ללכת ברחוב ביום לוהט שכזה? ועונה, שהעובדה שעם היותה של שרה בתוך האוהל, המלאכים לא ראו אותה - זו הראיה על צניעותה, כי גם בתוך הבית היא מסתתרת כאשר מגיעים אנשים זרים. (יחי ראובן)

"ותכחש שרה... ויקומו האנשים" (יח, טו-טז)

"ויקומו" הוא לשון זריזות. מכיוון ששמעו המלאכים איך כיחשה שרה, מיד נעשה צר להם המקום ולא רצו להתעכב אף רגע, כי אין המלאכים יכולים לסבול אף מעט שקר. (חפץ חיים)

"כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה'" (יח, ט)

כותב השל"ה: "ותמיד תהיה תפילה שגורה בפי אב ואם להתפלל על זרעם שיהיו לומדי תורה וצדיקים, ובעלי מידות טובות, ויכוון במאוד על זה בברכת התורה ונהיה אנחנו וצאצאינו" וכו'. ומביא בהמשך את המעשה מתנא דבי אליהו, בכהן אחד שהיה כל יום ויום מתפלל ומשתטח ומלחך עפר בלשונו שלא יבואו בניו לידי עבירה.

הייתה זאת שעת צהריים חמימה כאשר החליט יוסף שהוא קונה עז חולבת שתדור בחצרו. החלטה נחושה זו גרמה לו לצאת אל הכפר הסמוך. רכוב על חמורו הגיע לכפר, קנה עז ולא שכח לתלות בצווארה פעמון. את הפעמון קשר לחבל ואת החבל לזנב החמור, וכך היה רגוע, שכל עת שהוא שומע את הפעמון מקשקש, העז פוסעת אחריו, וכך התקדם יוסף מיודענו אל עירו שהוא שמח וטוב לב.

בדרכו חזרה משך יוסף את תשומת לבם של שלושה גנבים, הם ראו אדם, אחריו עז ולפעמונה מחובר חוט המחבר לזנב הסוס שעליו הוא רוכב. אומר הגנב הראשון: "מסוגל אני לגנוב את העז". אומר הגנב השני: "אני מסוגל לגנוב את החמור שהוא רוכב עליו", והשלישי אמר: "את העז והחמור אתם יכולים לגנוב? אני מסוגל לגנוב את הבגדים בהם לבוש הרוכב".

ומדיבור למעשה: התגנב הראשון, התיר את הפעמון מצוואר העז ותלהו בזנב החמור, התיר את החבל, משך את העז אחריו, אך יוסף לא שם לב, הוא המשיך לשמוע את קשקוש הפעמון ולא חשד בדבר, בטוח היה שהעז מהלכת בעקבות החמור. לאחר כברת דרך פנה הגנב השני אל יוסף "אמור נא לי אדוני, האם אופנה חדשה היא לתלות פעמונים בזנב החמור?" הביט יוסף אחוריו ונחרד: העז נעלמה! "הבין" הגנב ואמר: "ודאי לא

ליקוטים וסיפורים נפלאים - וירא

דאגתי לו, אך משאין בכוחי לעשות דבר, הריני בוטחת בך שתעשה את הטוב ביותר עבורו. והוסיף הרבי מלובלין ואמר, שהנהוג כן הרי זו עצה שתיחשב תפילתו כמיוחדת שבתפילות, ותתקבל ברצון!

”כי שמע אלוקים אל קול הנער באשר הוא שם” (כא, יז)

ואין כל נפקא מינה מי המתפלל, כי הקב"ה שומע תפילת כל פה, ובוזה ביארו מזדוע מתעטפים בטלית בעת הברכה כעטיפת הישמעאלים (מ"א או"ח, ח). כי פעמים הרבה יבוא היצר לאדם בגשתו לתפילתו ויאמר לו הרי חוטא ופושע אתה כזאת וכזאת עשית - כיצד תעז להראות פניך לפני ה' ולהתפלל לפניו, לזה מזכירים לו לאדם את עטיפת הישמעאלים, כי גבי ישמעאל כתיב בפרשה שלנו 'כי שמע אלוקים אל קול הנער באשר הוא שם', ולא יביטו בשמים על מעשיך שבעבר - עמוד נא, התייזב נא והאלוקים ישמע לקול שוועתך וימלא כל משאלות לבך לטובה ולברכה. (באר הפרשה)

”כי את שבע כבשות תיקח מידי בעבור תהיה לי לעדה כי הפרתי את הבאר” (כא, ל)

פירוש: שהנה הכבשים של אאע"ה בוודאי לא היו שותים מבאר אחרת, על כן אמר עכשיו שהכבשים שלי כן ישתו מהבארות כיון שהבארות שלי המה, ולהוכחה, כשאתן לך את הכבשים - לא ישתו עוד מהבאר, כיון שנתתם לך ואינם שלי כעת - לא ירצו לשתות מהבארות שלי. (כ"ק מרן מהרי"ד ז"ע מבעלזא)

”ויטע אשל בבאר שבע (כא, לג)

רבי יוסף חריף מזברוב הגיע פעם לבקר את השר שלום מבעלזא. בפרידתו יצא הרבי ללוותו חוץ לביתו, והאורח ביקש ממנו שלא יטרח יותר מדי. נענה הרבי ואמר: "הרי חז"ל דרשו במדרש תהילים "אשל" ר"ת א'כילה ש'תיה ל'ויה, שהיה מכניס אורחים לביתו, מאכיל ומשקה, ומלווה אותם לדרכם, ואף יצחק אבינו הלך בדרכי אביו. אולם יעקב אבינו, שרב ימיו היה נע ונד ובידו רק המקל, לא השיגה ידו לקיים הכנסת אורחים באכילה ושתיה, ולכן בחר לו לפחות את המצוה השלישית, מצות לויה. וזהו שנאמר "כי יעקב בחר לו י"ה" לו-יה אותיות לויה.

”והעלהו שם לעולה” (כב, ב)

הגה"צ רבי נטע ציינווירט זצוק"ל היה פעם ב'ניחום אבלים' אצל הגאון רבי רפאל דוד אויערבאך ראש ישיבת 'שער השמים' זצ"ל, לאחר ששיכל את בנו הבחור אהרן מאיר הי"ד, שנהרג על ידי בן עוולה מבני ישמעאל (שפוצץ עצמו, וכמה מבני ישראל עלו בסערה השמימה הי"ד). תיכף בהיכנסו אמר ר' נטע: 'חקירה' יש לי אליכם, אם לא היה נגלה המלאך אל אברהם אבינו

בחרבו להילחם, הרי הוא מסיח דעתו מכל דבר שבעולם וכל מחשבתו ומאווייו נתונים רק בחרבו אשר בידו, מאחר שיודע שכל חייו תלויים בפעולה זאת, כמו כן בעת הגשה לתפילה 'יכוון' את כל מחשבות לבו רק בתפילתו, בידיעתו שרק בתפילה תלויה כל הצלחתו ולא בשום דבר אחר, ולא יהא ח"ו כאומר הנה כבר עשיתי את השתדלותי ומעתה נחסר לי רק ל'הוסיף' תפילה כצידה לדרך, אלא ידע שהתפילה היא 'עיקר' חייו והצלחתו בכל עניין שהוא. (באר הפרשה)

”אל תביט אחריו ואל תעמוד בכל הכיכר ההרה הימלט” (יט, יז)

מובא בספר 'שפתי דעת' לבעל ה'כלי יקר': לוט היה בעל צדקה ביחס לאנשי סדום שהיו רחוקים מן הצדקה והיה לוט סבור שדי לו בזה שהוא צדיק ביחס אליהם, ועל כן לא ראה צרך לשפר ולתקן עצמו עוד יותר, והתיר לעצמו להישאר במצבו. אמר לו המלאך: "אל תביט אחריו" - אל מעשי סדום הגרועים ממך ואל תסתפק להיות צדיק ביחס אליהם, אלא "ההרה הימלט" - הבט אל אברהם הצדיק והשתדל להתעלות כמעלותיו.

כדאי להזכיר בעניין זה את הפירוש הנפלא על המילים "בשמים ממעל ועל הארץ מתחת". "בשמים" - בנוגע לעניינים שמימיים רוחניים, תמיד תסתכל "ממעל" - למעלה ממך ותשאף להגיע כמה שיותר. לעומת זאת, "ועל הארץ" - בעניינים ארציים וגשמיים - "מתחת", היינו, תראה את אלה שיש להם פחות ממך ותהיה מרוצה ממה שיש.

”כי לא יירש בן האמה הזאת עם בני עם יצחק” (כא, י)

שרה שראתה שישמעאל מושחת במידותיו פחדה שהוא יקלקל את יצחק. ושאל הרב 'צוף דבש' זצ"ל: מדוע לא הניחה שרה שיצחק יחזירהו למוטב בטוב מידותיו? ותירץ, כי מכאן ראינו שכאשר יש חבר רע, מירב הסיכויים שהוא ישחית את הטוב ולא להיפך.

”ויכלו המים מן החמת, ותשלך את הילד תחת אחד השיחים” (כא, טו)

בעל ה'דברי יחזקאל' הביא בספרו בשם חמיו, את קושיית הרה"ק מלובלין על פסוק זה: איך ייתכן שהגר תפקיר כן את בנה יחידה, בן אשר נולד לה מאברהם והיה חביב עליה ביותר? ופירש הרבי מלובלין, שכאשר אדם מתפלל, חובה עליו להרבות בתפילה ובתחנונים, אך לאחר התפילה עליו להשליך את יהבו על ה' ולבטוח בו שיעשה כטוב בעיניו. אף הגר התפללה וביקשה מים, ומשנוכחה כי אין באפשרותה להשיגם במדבר, היא השליכה את הילד תחת אחד השיחים, כאומרת: עד עתה אני

ליקוטים וסיפורים נפלאים - וירא

הביט בו הרבי, וראה כי השר מחשיב את עצמו מאוד ורחוק מן הענווה והשיב מיד: הרי דרכם של מלכים ושרים שהם מדברים על עצמם בלשון רבים ואומרים 'אנו' במקום 'אני', והרי אברהם היה אב לארם ומלך על כל העולם, ולפיכך השתמש בלשון 'ונשובה' למרות שכוונתו לא הייתה אלא על עצמו...

"ויאמר בי נשבעתי נאום ה' כי יען אשר עשית את הדבר הזה ולא השכת את בנך את יחידך" (כב, טז)

יש המקשים, מה הייתה הגדלות המיוחדת של אברהם אבינו במעשה העקידה? נכונותו לשחוט את בנו? וכי מה יכול היה לעשות, הרי הקב"ה ציוה עליו "קח נא את בנך... והעלהו לעולה", האם יכול היה שלא לשוחטו?

סוד העניין טמון כאן בפסוק, וכך דרשו חז"ל במדרש (ויק"ר כט, ט) "בי נשבעתי נאום ה'", מה צורך היה לשבועה? ר' ביבי בר אבא בשם ר' יוחנן אמר: עמד אברהם בתפילה ותחנונים לפני הקב"ה ואמר לפניו: 'רבש"ע, גלוי וידוע לפניך, בשעה שאמרת לי 'קח נא את בנך את יחידך' היה בלבי מה להשיבך, והיה בלבי מה לאמר: אתמול אמרת לי 'כי ביצחק יקרא לך זרע', ועכשיו אתה אומר לי 'והעלהו שם לעולה?' אלא כשם שהיה לי מה להשיבך וכבשתי את יצרי ולא השבתיך כחרש לא אשמע וכאלם לא יפתח פיו - כך כשיהיו בניו של יצחק באים לידי עבירות ומעשים רעים, תהא מזכיר להם עקידת יצחק אביהם, ועמוד מכיסא דין לכיסא רחמים".

אנחנו מוכנים לעשות הרבה דברים, אבל לפחות להגיב איזו תגובה. אני מוכן שחברי יעשה לי הכל, אבל לפחות שידע שהוא לא נהג עמי בצדק. מה, גם זה אסור לי?!

כשציוהו הקב"ה על העקידה, יכול היה אברהם לומר: "רבש"ע אני מוכן, אבל רק תסביר לי דבר-מה, רק שאלה אחת קטנה: הרי הבטחתני שממני ייבנה עם ישראל! אבל אברהם לא הגיב, לא שאל שאלות, וביקש שבשכר זה גם הקב"ה לא יגיב כשעם ישראל יעשו עבירות.

לבקש מהקב"ה שימחל - זה הוא לא היה יכול. כיצד ניתן למחול על עבירות?! רק זאת הוא ביקש: אני סגרת את פי - גם אתה, רבש"ע, אל תעשה כלום, כביכול. (תפארת שמשון)

"בי נשבעתי... כי ברך אברכך" (כב, טז-יז)

וכי לא די בהבטחת השי"ת? ולשם מה היה צריך להישבע? אלא כי גלוי וידוע לפניו ית' שעתידים ישראל לחטוא ומדת הדין תעמוד ותקטר על ההבטחה שאינם ראויים לה, לפיכך נשבע השי"ת לאברהם אבינו בכדי שלא תופר ההבטחה למרות כל הקטרוגים והקב"ה ייטיב לישראל תמיד. (כ"ק מהר"ש מבעלזא)

א גול עבת

לאמר לו - 'אל תשלח ידך אל הנער', ויצחק בנו היה נשחט כציווי הבורא - 'והעלהו שם לעולה', האם היה אברהם חייב בדיני אבלות לישב עליו 'שבעה' כדין האב על בנו רח"ל.

ענה האב השכול ואמר, פשיטא שמחויב הוא בכל דיני אבלות ו'שבעה', כי 'מה נשתנה' מיתת יצחק משאר מקרים, הרי כל 'שבעה' היא על פטירת אדם ב'ציווי הבורא', נענה רבי נטע: אכן, דיבורים אלו רציתי לשמוע ממכם, ומיד אמר 'המקום ינחם' ועזב את הבית.

כי זוהי תכלית האמונה להאמין בכל מצב, יהיה מה שיהיה, שהכל בא בגזירת המקום ו'אין מקרה בעולם'. (באר הפרשה)

"שבו לכם פה עם החמור" (כב, ה)

"עם הדומה לחמור" (מדרש).

מדוע רבותינו המשילו את הגויים לעם הדומה לחמור? זאת ניתן להבין מהסיפור שלפנינו: תלמיד ישיבה הלומד בהונגריה היה הולך כל בוקר ממקום לינתו אצל אחד מ'בעלי הבתים', שהיה מארחו ודואג לו לכל צרכיו להיכל הישיבה כדי ללמוד.

בדרכו לשישיבה היה עובר תמיד ליד שדה. מדי יום ביומו היה רואה את בעל השדה החורש את שדהו בשני שוורים. פעם בחולפו ליד השדה מצא את הגוי יושב ובטל מעבודת החרישה. מאחר שראה, כי בעל השדה הוא אדם שתמיד עוסק במלאכתו ואינו מכלה את זמנו לריק תמה על המקרה והבין כי לא דבר ריק הוא. ניגש אליו ושאלו: "מדוע אינך עובד היום?" ובעל השדה השיב: "אחד מהשוורים חלה". "ומדוע אינך עובד עם השור השני?" תשובתו של בעל השדה הייתה מפתיעה מאוד: "השור הבריא השני, בראותו את חברו חולה, איבד את החשק לעבוד לבדו, ואי אפשר להקימו מרובו, ולמעשה מגלה התחשבות בצער חברו והשתתפות בצערו".

כששמע זאת התלמיד, אמר, שעכשיו הוא מבין, מדוע המשילו חז"ל את הגויים לעם הדומה לחמור ולא לשור, משום ששוורים שהם בהמות טהורות מרגישים האחד בצער חברו, וכאשר אחד חולה, אין חברו מסוגל לעבוד, ואילו כשיחלה החמור, ימשיך רעהו לעבוד כרגיל, ולא ירגיש כלל וכלל בצער הזולת...

"ואני והנער נלכה עד כה ונשתחווה ונשובה אליכם" (כב, ה)

השר שלום מבעלזא, נפגש פעם עם אציל אחד משרי המלוכה שלמרות היותו נכרי, התעניין בדת ישראל והכיר מעט את קורותיו.

אמור נא לי, פנה הגוי אל הרבי ושאל: בתורתכם מסופר על אברהם אבינו שיצא לעקוד את יצחק בנו, אולם נאמר שם כשפנה אל נעריו 'שבו לכם פה עם החמור ואני והנער נלכה עד כה ונשתחווה ונשובה אליכם'. ואם השתמש אברהם בלשון רבים 'ונשובה אליכם' הרי שמראש ידע אברהם שאינו הולך לשחוט את יצחק, ומה איפה כל מסירות נפשו?